

GOSTOVANJE "Fragmenti" Petera Brooka na Splitskom ljetu

Minimalizam teatra

Kod Brooka je glumac temelj i presudan element izraza

ŽELJIMIR CIGLAR

Još večeras, dvjema izvedbama zaokružiti će se gostovanje predstave "Fragmenti" Petera Brooka na 54. splitskom ljetu. Riječ je o jednom od najvećih kazališnih umjetnika, koji je život darovao teatru u kojem će glumac biti temelj

i presudan element izraza. Već je šezdesetih započeo eksperiment suočavanja kazališta Zapada s drugim kulturama i jezicim; glasovito je putovanje njegove trupe od obala Atlantika do Sahare po afričkim selima u kojima su njegovi akteri iskušavali sposobnost kazališta da premo-

šćuje jezike i da komunicira s ljudima u selima koja ne poznaju teatar kakav se igra na Zapadu.

Beckettovi tekstovi

Brook je u Split poslao ekipu od troje ljudi koji također dolaze s raznih strana svijeta. Harvey Charnichael rođen je u Engleskoj, Marcello Magni talijanski je glumac školovan u Parizu, a Khalifa Natour Palestinac je rođen u Izraelu. S njima je oblikovao jednostavnu peterodijelnu predstavu "Fragmenti" nastalu po manje poznatim tekstovima Samuela Becketta. Jednostavnim rečenicama, kratkim dijalozima, glumci u etidama "Grubo za kazalište I", "Zibanka", "Čin bez riječi II", "Nijedno", "Dodi i idi" oblikuju unutarnje biće ljudi suočenih s prazninom svijeta u kojemu ne nalaze smisla ni svrhe svog postojanja. Skupina koju je Brook osnovao u Parizu "Theatre des Bouffes du Nord" predstavu izvodi na francuskom ili na engleskom jeziku. Splićani i gosti vidjeli su englesku verziju, u kojoj su presudni prostori tišine koju su glumci uspostavili gradeći svijet predstave stupnjevito prema apsurdnom koji naposljetku neodoljivo nalikuje

klaunskoj, egzistencijalnoj osamljenosti. Puna dvorana HNK Split srdačno je ispratila "Fragmente", koji su došad gostovali u SAD, Kini, Francuskoj, Brazilu, Španjolskoj, Njemačkoj i u Italiji.

Bez suvišnosti

"Fragmenti" kazalištu uskraćuju bilo kakve suvišnosti, otklanjaju upotrebu scenografije, inzistiraju na minimalističkoj maski, cijelu pozornicu prepuštaju akteru koji svjestan svoje nesposobnosti da saobraća s drugima i sa samim sobom nastoji što dulje trajati privlačeći pozornost publike koja sućutno sudjeluje u tom pokušaju artikulacije ljudskosti.

Brookova scenografija je minimalistička i na cijelu pozornicu prepušta akteru